

ми казва : „Янке, дъще. Ты всякога си слушала и обичала баща си ; вѣрвамъ че си увѣрена че баща ти мысли и ся грижи да ти приготи по безопасно и по свѣтло бѣдуще ; ето извѣстиямъ ти сега че съмъ рѣшилъ да приема едно предложение отъ единъ отличенъ голѣмъ търговецъ въ градаъти ни г. Теодора Трипани ; и за туй тя питамъ, какво ще кажешъ. Какво можахъ да отговорѣя на единъ такъвъ баща ? Да му откажѣя, предпочитахъ по-добре да умрѣя нежели да го подядосамъ ако бы да му не приеми думата. И тъй прѣведохъ покорно вратъ и, безъ да покажи ни най малкъ бѣлѣтъ на двоение, приехъ, като оставихъ на страна всяко чувство отъ онѣзи които природно ся раждатъ въ сърдцето на всякъ момъ нашъ порѣ, когато прѣдъ очитѣ и свѣтни веднѣжъ или свѣти сладката онази свѣтлина, която ся нарича любовь избрана, чиста, платоническа, дѣвственна любовь, която ся оличава въ образѣтъ на нѣкой честенъ момъкъ.

— Разбирамъ ти, добра моя дружке ! разбирамъ ти.

— И тъй, Магдалинке моя, прѣведохъ вратъ безъ да пороптажъ ни най малко, безъ да ся въспротивѣя никакъ, и безъ да кажѣ ни единъ дума да посрѣщна на баща си ; и деньтъ онзи злокобный, двойно злокобный день настанѣ ! Единъ момъкъ който мя обичалъ безъ да ми ся искаже нѣкога, съ сълзы на очи ся опрощаваше прѣднѣйтъ день прѣдъ мене съ бѣлнуванъето си за мене което излѣзваше напраздно.

— Кой момъкъ ?

Казваше ся Евстатій Вонтиди ! каза Янка и въздъхна въ сълзы.

— Но защо въздышашъ, Янке ? Защо плачешъ ?

— Ако да знаешъ какво тегли той горкыйтъ момъкъ !

— Какво тегли ? — запрѣнь е въ тъмницѣ. — Защо ?

— Злата му честь го докара, да го подозрѣтъ за кражбѣ, но неправедно, както мысли азъ. — За кражбѣ